ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 Ἀπριλίου 1891 Ἀριθ. 210

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες. — Ὑγιεινὴ τῆς κόρης (ὑπὸ κ. Μαρίας Πιέρ, ἰατροῦ).— Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ μου (ἐλεγεῖον ὑπὸ δος Ἀγλαΐας Σύρμαι). — Ἱστορία ἑνὸς ἄνθους (ὑπὸ κ Ξανθίππης Ι. Καλοστύπη).— Ὁ συρμὸς τῶν παρηλίκων καὶ γραιῶν (ὑπὸ Παρισινῆς).—Γυναικεῖα δράσις ἐν Γαλλίᾳ—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Αἱ Ἑλληνίδες καλλιτέχνιδες ἐδικαίωσαν τὰς περὶ αὐτῶν πεποιθήσεις μας, ἱκανοποίησαν πᾶσαν προσδοκίαν μας. Ἡ ἅμιλλα αὐτῶν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ δὲν ἔχει ὅρια, ὡς δὲν δύναται νὰ περιορισθῇ ἡ περὶ τοῦ ἀπολύτως καλοῦ ἰδέα. Ὁπουδήποτε κἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα νέους ἑκάστοτε κόσμους καλοῦ ἀνακαλύπτει ἀνὰ τὸ ἄπειρον, ἀνὰ τὸ ἀχανές, ἀνὰ τὸ ἀτελεύτητον τοῦ Θεοῦ βασίλειον.

Δὲν ὑπάρχει ἄρα ἀγὼν εὐγενέστερος καὶ ὑψηλότερος διὰ τὴν Ἑλληνίδα ἢ ὁ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ καλοῦ διεξαγόμενος κατ' αὐτάς. Δὲν ἀπαιτοῦνται ἐν τῇ ἀνθοπλέκτῳ καὶ μυροβόλῳ ταύτῃ παλαίστρᾳ οὔτε μῦς ἰσχυροί, οὔτε σώματα ἀθλητικά, οὔτε χεῖρες νευρώδεις, οὔτε ὄψεις ἀγριωπαί, οὔτε στάσις ἀρειμάνιος. Δὲν ἀπαιτοῦνται ὅπλα καὶ φυσίγγια καὶ πυρῖτις καὶ ξίφη καὶ μάχαιραι. Δὲν πρόκειται νὰ ἐκπορθηθῶσι φρούρια, νὰ κατακτηθῶσι πόλεις, νὰ ζωγρηθῶσιν ἐχθροί, νὰ ἀκρωτηριασθῶσιν ἀνθρώπινα σώματα, νὰ ἐξορυχθῶσιν ὀφθαλμοί, νὰ ἀπορφανισθῶσι τέκνα, νὰ πυρποληθῶσι ναοί. Διὰ τοιούτους ἀγῶνας αἱ γυναῖκες εὐτυχῶς ἐπλάσθησαν ἐντελῶς ἀκατάλληλοι.

Πρόκειται ἁπλῶς διὰ τοῦ ποιητικωτάτου καὶ γραφικωτάτου καλλιτεχνικοῦ ἀγῶνος, ὃν γυναικεῖαι χεῖρες ἀναλαμβάνουσι νὰ διεξαγάγωσι, νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ πρὸς τὴν τελειότητα τῶν θείων δημιουργημάτων τούτων συγγένεια τῆς γυναικὸς μετὰ τοῦ θείου δημιουργοῦ.

Ἀλλ' εἶναι καταλλήλως παρασκευασμέναι αἱ Ἑλληνίδες διὰ τοιοῦτον ἀγῶνα; ἀντεῖπον οἱ πάντοτε ἀπαισιοδοξοῦντες. Ἵνα τις κατανοήσῃ τὸ ἄπειρον ὕψος καὶ τὴν τελειότητα τοῦ καλοῦ ἐν τῇ δημιουργίᾳ, ἀνάγκη νὰ εἶναι βαθὺς γνώστης τῶν ὁρισμῶν αὐτοῦ, βαθὺς μελετητὴς τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν κατατομῶν καὶ τῶν σχημάτων καὶ τῶν γραμμῶν, νὰ ἔχῃ καλῶς κατανοήσει τὴν ἁρμονικὴν τῶν χρωμάτων σύζευξιν καὶ τὸν κανονισμὸν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς ψυχικῆς δυνάμεως καὶ τῆς φυσικῆς ζωῆς. Προνομιοῦχοι δὲ μόνον καὶ ἐξαιρετικῶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πεπροικισμέναι εἶναι αἱ ὑπάρξεις ἐκεῖναι, αἵτινες χωρὶς νὰ διδαχθῶσι καὶ καταπονηθῶσιν εἰς μακρὰς καὶ σοβαρὰς μελέτας δύνανται νὰ ἀνοίγωσιν οἱανδήποτε σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς φύσεως καὶ νὰ μελετῶσιν ἐν αὐτῇ.

Οἱ ἀντιτάσσοντες τοιοῦτον ἰσχυρισμὸν δὲν ἔχουσιν ἐντελῶς ἄδικον, διότι ἐξωτερικώθησαν νὰ ἀντιλαμβάνωνται, νὰ ἐννοῶσι, νὰ ψυχολογῶσι, νὰ δρῶσι, κατόπιν μελέτης, κατόπιν μαθηματικῆς ἐρεύνης, κατόπιν μακρᾶς πνευματικῆς καταπονήσεως.

Ἀλλ' ἡ γυνή, διάφορος κατὰ τοῦτο τοῦ ἀνδρός, ἀντιλαμβάνεται, ἐννοεῖ, ψυχολογεῖ, δρᾷ, εὐθὺς ἐκ τῆς πρώτης ἐντυπώσεως, ὁρμεμφύτως, ἐνστίκτως, χωρὶς προϋπολογισμοὺς καὶ μελέτας καὶ θεωρητικὰς ἀναλύσεις. Καὶ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ εἶναι ἀνεγνωρισμένον ἤδη παρὰ πάντων ὅτι ἡ ὁρμέμφυτος αὕτη καὶ αὐτόματος τῆς γυναικὸς ἀντίληψις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἀπορρέουσα αὐτενέργεια εἶναι ἐν πολλοῖς ὑπεροχωτέρα τῆς κατόπιν βαθυτάτης μελέτης τοῦ ἀνδρός.

Ἄλλως τε ἡ γυνὴ εἶναι ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τῆς φύσεως. Ἀκολουθεῖ ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας της τὴν εὐγενῆ καὶ ἁγνὴν ἐποποιΐαν, ἣν ἡ γόνιμος αὕτη τῆς δημιουργίας τροφὸς καὶ γενναία πάντων μήτηρ τελεῖ ἀνὰ τοὺς ἁρμονικοὺς κύκλους της, μένει δὲ πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη αὐτῇ μετὰ γλυκείας καὶ ἀφελοῦς χάριτος. Τὰ ὡραιότατα τῆς φύσεως τέκνα τὰ καλλίμορφα καὶ μυροβόλα ἄνθη, τὰς ἀδελφὰς ταύτας τῆς γυναικὸς— ὡς τοὐλάχιστον ἀποκαλοῦσιν αὐτὰ οἱ ποιηταὶ—ἡ γυνὴ μελετᾷ καὶ ἀνατέμνει, ἀφ' ἧς στιγμῆς τριετὴς ἢ τετραέτις εὑρεθῇ εἰς ἀγρὸν ἢ εἰς κῆπον, μέχρις οὗ ταῦτα καλύψωσιν αὐτὴν νέαν ἢ γραῖαν ἐν τῇ τελευταίᾳ της κατοικίᾳ.

Διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄνθη ἰδίᾳ ἐπιδίδουσιν αἱ αὐτοδίδακτοι σχεδὸν καλλιτέχνιδες Ἑλληνίδες μας καὶ πιστότατα ἀπεικονίζουσι αὐτὰ μετὰ χρωματισμῶν φυσικωτάτων, μετὰ γοητείας ἐξαι-

ρετικῆς, μετὰ χάριτος καὶ ἰδιορρυθμίας περὶ τὴν ἁρμονικὴν κατάταξιν αὐτῶν ἐν δέσμαις, ἐν στεφάνοις, ἐν κανίστροις, ἐν πινακίοις. Μεταξὺ τῶν ἀποσταλέντων ἤδη ἡμῖν ἔργων ὑπάρχουσι δέσμαι καὶ κλάδοι, οὓς καὶ αὐτὴ ἡ Lemaire ἡ πρώτη καὶ τελευταία ἐν τῷ κόσμῳ ζωγράφος ἀνθέων, ἤθελε βραβεύσει.

Δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου, ὅτι ἡ προσωπογραφία, ἢ αἱ θαλασσογραφίαι, ἢ αἱ ὡραῖαι ἐκ τοῦ φυσικοῦ τοποθεσίαι, ἢ τὸ λοιπὸν φυσικὸν βασίλειον ὑστερεῖ. Ἔχομεν μέχρι σήμερον ὡραῖα, ὡραῖα ἔργα καὶ ἀναμένομεν ἔτι τὰ τελειότερα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις ἐβράδυνεν ὀλίγον. Ἡ μικρὰ αὕτη βραδύτης, ἡ ἄλλως τε δεδικαιολογημένη ἕνεκα τοῦ ἐλαχίστου σχετικῶς χρονικοῦ διαστήματος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς προκηρύξεως μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐκθέσεως, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἀναβάλωμεν τὴν ἐπίσημον ἔναρξιν αὐτῆς διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν 5ην Μαΐου.

Παρακαλοῦνται ὅμως πᾶσαι αἱ ἐκθέτριαι νὰ ἀποστείλωσι τὰ ἔργα των τοὐλάχιστον μέχρι τῆς προσεχοῦς Τετάρτης, διότι τὰ βραδύτερον ἀποσταλησόμενα δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τοποθετηθῶσι καταλλήλως.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Διὰ τοὺς ρομαντικοὺς ποιητὰς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται «Τὸ ἐρυθριοῦν σύνολον τῶν οὐρανίων ἀριστουργημάτων». Οἱ ὑγειονολόγοι ἰατροὶ δὲν εἶναι ἐντελῶς σύμφωνοι μὲ τὴν γνώμην ταύτην. Συμφωνοῦσι πλειότερον μὲ τὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, καθ' ὃ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἔπλασε τὰ πάντα καὶ τὸν πρῶτον ἄνδρα, ἔπλασε τελευταίαν τὴν γυναῖκα. Ἐν τῷ ὑστάτῳ τούτῳ τοῦ Θεοῦ δημιουργήματι, ναὶ μὲν καταφαίνεται ἡ ὡς ἐκ τῆς πείρας μείζων ἐντέλεια περὶ τὴν καλλονὴν τῆς σωματικῆς κατασκευῆς, ἀλλὰ αἰσθάνεταί τις συγχρόνως, ὅτι ὁ Πλάστης εἶχεν ἐξαντληθῆ, ἀποκάμει δημιουργῶν. Διὰ τοῦτο ἔπλασε τὴν γυναῖκα ἀσθενεστέραν πάντων τῶν λοιπῶν δημιουργημάτων του.

Ἡ γυνὴ ἀληθῶς εἶναι, ἐὰν ὄχι ἐντελῶς ἀσθενής, ὡς τὴν ἐθεώρει ὁ Michelet, τοὐλάχιστον λίαν λεπτοφυής, εἰς διαρκῆ κατάστασιν ἐπικειμένης νόσου. Καὶ ὅμως ἐν αὐτῇ, τῇ συμφυεῖ πρὸς τὸν εὐαίσθητον ὀργανισμόν της, νοσηρᾷ καταστάσει τὸ φῦλόν μας ἀντλεῖ τὴν μεγάλην του δύναμιν. Τοῦτο μᾶς ἐξηγεῖ διατί ἡ στατιστικὴ ἀποδεικνύει πανταχοῦ βεβαίαν ἐπίζησιν ὑπὲρ τοῦ γυναικείου πληθυσμοῦ.

Ἐνῷ αἱ ἀνδρικαὶ δυνάμεις ἐξαντλοῦνται ὡς ἐκ τῆς ἐντάσεως τῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας, ἡ ἐγκράτεια ἐν τῷ ἐνεργῷ τῆς γυναικὸς βίῳ προστατεύει καὶ σώζει τὴν γυναικείαν ζωτικότητα.

Οὐδεμία διαφορὰ ὑφίσταται ἐν τῇ ὑγιεινῇ τῶν δύο φύλων μέχρι τῆς ἐφήβου ἡλικίας, ἥτις διὰ τὰς πλείστας τῶν γυναικῶν ἄρχεται ἀπὸ τοῦ 11ου ἔτους. Κατὰ τὴν περίοδον ἀκριβῶς ταύτην, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 11ου—τοῦ 14ου ἔτους, παρατηροῦνται αἴφνης σοβαραί τινες ἀνωμαλίαι εὐαισθησίας ἢ ἀδρανείας καὶ ἀποχαυνώσεως τῆς κόρης. Κατὰ τὴν περίοδον λοιπὸν ταύτην ὀφείλει νὰ ρυθμίζῃ τις εὐφυῶς καὶ καταλλήλως τὴν ὑγιεινὴν τῆς κόρης καὶ νὰ ἀντιτάσσῃ εἰς τὸν ἐξαντλητικὸν βίον τῶν σχολείων ἀνάλογον φυσιολογικὴν ἐξεγερτικὴν δίαιταν διὰ τῆς ἀναπνοῆς καθαροῦ ἀέρος, διὰ τῆς παροχῆς ἀπλέτου φωτός, διὰ τροφῆς θρεπτικοτονωτικῆς.

Καταπολεμήσωμεν διὰ παντὸς μέσου τὰ ἐκ τῆς κοπιώδους καὶ ἐξαντλητικῆς ἐκπαιδεύσεως κακὰ καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ ἐπὶ μακρὰς ὥρας καθεστικοῦ καὶ περιωρισμένου βίου τῆς κόρης.

Ἡ νεότης διψᾷ ὀξυγόνον, κίνησιν, ἄσκησιν. Ἔχει ἀνάγκην θορύβου, παιγνίων, εὐθυμίας, χαρᾶς. Ἀντὶ νὰ ἐπιβαρύνητε τὸν τρυφερὸν ἐγκέφαλον τῆς κόρης διὰ δυσνοήτων καὶ ἀχρήστων γνώσεων, καταστήσατε τοὺς μῦς αὐτῆς εὐκάμπτους, ἰσχυρούς, εὐλυγίστους. Ἐνισχύσατε τὸ στῆθός της καὶ ἐν γένει τὸ σῶμά της, τὴν ἑστίαν ταύτην μελλουσῶν γενεῶν. Κάμετέ την νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὄρεξιν, ἵνα προλάβητε τὴν ἐξάντλησιν τῆς ἐν ἀναπτύξει διαθρεπτικῆς συσκευῆς της. Καταβάλλετε πᾶσαν φροντίδα διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ δέρματος. Ἐξοικειώσατε τὴν κόρην νὰ θεωρῇ τὴν καθαριότητα ὡς θεολογικὴν ἀρετὴν καὶ τὸ γενικὸν λουτρὸν ὡς ἀνάγκην τοὐλάχιστον ἑβδομαδιαίαν.

Ἡ γυνὴ πρέπει νὰ ἐνδύηται πάντοτε θερμῶς. Τὰ ἐσώρρουχά της ἀνάγκη νὰ ἐφαρμόζωνται ἐπὶ τοῦ σώματός της, καὶ ὄχι πλατέα καὶ ἐπιπλέοντα νὰ διοχετεύωσιν ὅλας τὰς ψυχρὰς καὶ ὁρμητικὰς τοῦ ἀέρος ἐφόδους. Περικνημίδας πολὺ μακράς, συγκρατουμένας ἀπὸ τοῦ στηθοδέσμου δι' ἐλαστικῶν ταινιῶν, καὶ οὐδέποτε δενομένας ὑπὸ ἢ ἐπὶ τοῦ γόνατος, ὅπερ βλαβερώτατον, ὡς παρακωλύον τὴν κυκλοφορίαν. Ὑποδήματα θερμά, μαλακά, εὐρύχωρα, πάντα ταῦτα διατηροῦσι τοὺς πόδας θερμοὺς καὶ προφυλάττουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ὑγρασίας, ἥτις εἶναι τόσον ἐπιβλαβὴς διὰ τὴν ὀργανικὴν λειτουργίαν τοῦ φύλου μας.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ ὑποδήσεως ἂς διαμαρτυρηθῶμεν ἅπαξ ἔτι κατὰ τοῦ συρμοῦ τῶν ὑψηλῶν πτερνῶν, τοῦ τόσον ἐναντίου καὶ εἰς τὴν ὑγιεινὴν καὶ εἰς τὴν χαρίεσσαν στάσιν καὶ εἰς τὸ ὡραῖον βάδισμα.

Οἱ Κινέζοι ἔχουσι τέλος δικαιολογητικήν πως αἰτίαν διὰ τὴν παραμόρφωσιν τοῦ ποδὸς τῶν γυναικῶν των, πιστεύοντες ὅτι ἡ ἀτροφία τῶν κάτω ἄκρων ἐπάγεται ὠφέλιμόν τινα ἀνάπτυξιν τῆς ἀνατομικῆς διατροφῆς τοῦ κάτω μέρους τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος.

Ὡς πρὸς τὸν στηθόδεσμον, τὸ προσφιλὲς τοῦτο θέμα τῶν ὑγιεινολόγων, ἀποφαινόμεθα ὅτι οὐδόλως εἶναι ἐπιβλαβής, ἐὰν ἀνταποκρίνηται εἰς τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἐπενοήθη καὶ κατασκευάζηται κατὰ τοὺς ἀπαιτουμένους ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς ὅρους. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἑδραιῶται ἐπὶ τῶν ἰσχίων, χωρὶς νὰ πιέζῃ ποσῶς τὸν στόμαχον, ἢ νὰ συνωθῇ τὸ στῆθος, ὅπερ ἀνάγκη νὰ μένῃ ἐντελῶς ἐλεύθερον. Ἐὰν οἱ ὅροι οὗτοι δὲν τηρῶνται, ὁ στηθόδεσμος καταστρέφει τὴν πεπτικὴν ὡς καὶ τὴν ἀναπνευστικὴν συσκευήν, ὡς καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι γαλακτοφόρον δύναμιν τῆς γυναικός. Ὁ στηθόδεσμος πρέπει νὰ χρησιμεύῃ ἁπλῶς εἰς ὑποστήριξιν τῶν μαστῶν· πρὸ τῆς ἐφηβικῆς λοιπὸν ἡλικίας εἶναι βλαβερὸς διότι ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν.

Ἐξακολουθοῦσαι τὴν γενικὴν ὑγιεινὴν τῆς κόρης προσθέτομεν ὅτι ἀνάγκη νὰ τὴν ἐμποδίζωσι νὰ κοιμᾶται ἐπὶ κλίνης ἐκπτίλων, νὰ μὴ ἔχῃ παραπετάσματα οὔτε εἰς τὴν κλίνην της, οὔτε εἰς τὰ παράθυρά της. Τὰ παραπετάσματα καὶ οἱ τάπητες τῶν ὑπνοδωματίων εἶναι τόσαι ἑστίαι, ἐν αἷς τὰ θανατηφόρα μικρόβια ἀναπτύσσονται καὶ γονιμοποιοῦσι, καταστρέφοντα τὸν ἀέρα καὶ ἐκνευρίζοντα τὸν νεαρὸν καὶ τρυφερὸν τῆς κόρης ὀργανισμόν. Ἡ κόρη ἀνάγκη νὰ κοιμᾶται ἐπὶ 9—10 ὥρας ἐντὸς δωματίου εὐρυχώρου, εὐαέρου, εὐηλίου καὶ ἀνατολικοῦ. Τὸ ὑπνοδωμάτιον τῆς κόρης ἀνάγκη νὰ κοσμῆται ὑπὸ τῶν ἀπαραιτήτων μόνον χρειωδῶν ἐπίπλων. Τὰ μικρὰ κομψοτεχνήματα μετὰ βαφῶν καὶ χρωμάτων ἅτινα ὑπὸ τὸ πρόσχημα κομψοπρεπείας —ἐντελῶς ἀντινομικῆς— τοποθετοῦσιν ἐν τοῖς ὑπνοδωματίοις, ἀποβαίνουσι διαρκεῖς ἑστίαι κονιορτοῦ, ἐπιβλαβεστάτου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀργάνων τῆς ἀναπνευστικῆς συσκευῆς.

Ἡ ὄρεξις διατηρεῖται πάντοτε ἀκμαία διὰ θρεπτικῆς διαίτης, τροφῆς τακτικῆς καὶ ὑγιοῦς, καίτοι ποικίλης, καὶ μετριωτάτης χρήσεως ὀξέων, ἀρωματικῶν καὶ σακχαρωτῶν, ἢ γλυκισμάτων.

Κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἀνσπυσσεται συνήθως ἡ χλώρωσις καὶ ἀναιμία. Πλὴν τῆς ἄνω διαίτης ἀνάγκη ἡ κόρη νὰ ἀποφεύγῃ τοὺς χοροὺς, τὰς ἑσπερίδας, τὰ θέατρα, δι' ὧν γίνεται ἐναλλαγὴ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἅτινα ἀποβαίνουσιν οἱ σπουδαιότατοι παράγοντες τοῦ febris alba virginum. Ἡ χλώρωσις, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν πυρετὸν τοῦ ἔρωτος, καὶ παρθενικὴν νόσον, εἶναι νόσος ἰδιάζουσα ἐν γένει εἰς τὰς ἀγάμους γυναῖκας, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὰς ἐφήβους τοιαύτας. Θεραπεύεται διὰ τῆς ὑδροθεραπείας, τοῦ ἰωδίου καὶ τοῦ ἀρσενικοῦ, ὧν τὴν χρῆσιν κανονίζει ὁ ἰατρός.

Μαρία Πιὲρ (ἰατρός).

ΤΩΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΩΙ ΜΟΙ ΑΔΕΛΦΩΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Κτυποῦν καμπάνες, σήμαντρα, καὶ σήμερα εἶναι σκόλη,
Τ' Ἅϊ Γεωργιοῦ ἡ ἑορτὴ
Εἶναι ἡμέρα χρονική,
Ποῦ τὴν γιορτάζουν ὅλοι.

—

Ντυμένοι πασχαλιάτικα, πάγουν στὴν ἐκκλησία,
Μικροὶ μεγάλοι μὲ χαρὰ
Ν' ἀκούσουνε προσεκτικὰ
Τὴν θεία λειτουργία.

—

Γιορτάζει καὶ ἡ ἄνοιξις στὰ πράσινα ντυμένη,
Δροσολουσμένη γελαστή,
Μὲ τὰ λουλούδια πλουμιστὴ
Καὶ μοσχομυρισμένη.

—

Κι' ὁ ἥλιος ὁ 'περήφανος τὴν λάμψι του τὴν χύνει
Τόσο θερμά, τόσο γλυκά,
Ὅπου τὰ ρόδα τὰ κλειστὰ
Θ' ἀνοίξουν καὶ οἱ κρίνοι.

—

Μόνο μιὰ μάννα ἄχαρι, ποῦ γιώταζε ἡ καϋμένη,
Σὰν σήμερα ἄλλη χρονιὰ
Στὸν γυιό της βρέθηκε κοντὰ
Στὸ μνῆμά του σκυμένη.

—

Τὸν ἀκριβὸ Γιωργάκη της πῆγε νὰ χαιρετήσῃ,
Νὰ τὸν θυμιάσῃ μὲ καϋμό.
Ἀχ! μαῦρο μνῆμα καὶ βουβὸ
Μὲ ἄνθια θὰ στολίσῃ!

—

Λαχταριστὰ μοιρολογᾷ, στολίζοντας τὸ χῶμα,
Ἡ 'μέρα ἡ σημερινὴ
Γιὰ 'κείνην εἶναι σκοτεινὴ
Κι' ἡ πλάσις ὅλη ἀκόμα.

—

Καὶ πόσα λόγια ἡ ἄμοιρη κλαίγοντας δὲν προφέρει·
Πόσες ἐνθύμησες γι' αὐτὸν
Μὲ πόνον μαῦρον καὶ πικρὸν
Μέσ' τὴν καρδιά της φέρει!....

—

Τὸν εἶχε γυιὸ μονάκριβο, ἥλιου χρυσῆ ἀχτίδα
Ἀχ! στὴ ματιά του τὴ θερμὴ
Ἔλαμπε ἡ νηστη θαρρετὴ
Κι' ἡ μάγισσα ἡ ἐλπίδα.

—

Σὰν κυπαρίσσι ἔμοιαζε 'ψηλὸ καμαρωμένο,
Τὸν εἶχαν, ἡ μανοῦλά του,
Τ' ἀδέλφια, ἡ γυναικοῦλά του
Ἀστέρι λατρεμένο.

—

Κι' ἀγάπη ταῖς ἐμοίραζε ἡ ἀγγελικὴ καρδιά του,
Ἀχ! πῶς τῆς καλοκάρδιζε
Μὲ τὴ θερμή του τὴ ματιά,
Μὲ τὴ γλυκειὰ λαλιά του!

—

Ἄμοιρη μάννα! ποῦ εὔχουντανὰ τὴν γηροκομήσῃ
Καὶ στὴ 'στερνή της τὴν προσὴ
Αὐτὸς κοντά της νὰ βρεθῇ
Τὰ μάτια της νὰ κλείσῃ!

—

Μὰ ὁ χάρος, τίποτ' ἀπ' αὐτά, δὲν 'θέλησε νὰ ξέρῃ,
Εἶναι κουφός, εἶναι τυφλός,
Μαῦρο δρεπάνι ὁ σκληρὸς
Πάντα κρατεῖ στὸ χέρι.

—

Κι' ἔσκυψε καὶ τὸ θέρισε, κι' ἔπεσε μαραμμένο
Τὸ κυπαρίσσι τὸ 'ψηλό,
Τ' ἀστέρι ἔσβυσε χλωμὸ
Τὸ μυριολατρεμμένο.

—

Καὶ 'μαύρισε τόσαις καρδιαῖς, τῆς 'πότισε φαρμάκι,
Κι' ἀπὸ πατέρα ὀρφανὸ
Ἀκόμ' ἀφτέρωτο, μικρό,
Ἄφησ' ἕνα πουλάκι.

—

Κι' ἐγώ, ἀδελφέ μου, μάζευσα λουλούδια δακρυσμένη,
Νὰ σὲ προσφέρω δειλιαστή.
Ἀχ! στὴ σημερινὴ γιορτή....
Μὲ τὴν καρδιὰ θλιμμένη.

—

Λουλούδια ποῦ ἀνθίσανε μὲ δάκρυ ποτισμένα
Δάκρυ ποῦ τρέχει σταλαχτὸ
Κι' εἶναι ἀκόμη ποιὸ πικρὸ
Γιατ' εἴμαστε στὰ ξένα.

Βορδὼ

Ἀγλαΐα Σύρμα.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΝΘΟΥΣ!

Ὅτε τὸ πρῶτον ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠτένισα τὸν ἥλιον, εὑρέθην ἐπί τινος ἀποκρήμνου ἀκτῆς ὡραίου ποταμοῦ. Ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς μου ὑψοῦτο ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄρος, ὅπερ ἐχωρίζετο τῆς ἀκτῆς ἔνθα εὑρισκόμην διὰ χλοεροῦ μονοπατίου. Κάτωθεν, εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν, ἐκύλιε τὰ διαυγῆ αὐτοῦ ὕδατα ὁ ποταμὸς τόσον ἐκτεταμένος, ὥστε ὡμοίαζε θάλασσαν.

Ἔζων εὐτυχὲς εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος, θαυμάζον τὴν ἀγρίαν τῆς φύσεως καλλονήν, ἐνῷ ἡ αὔρα ἐθώπευεν ἡδέως τὴν κεφαλήν μου, καὶ αἱ φωταυγεῖς ἀκτῖνες τοῦ λαμπροῦ ἡλίου ἐχρύσιζον τὰ λεπτοφυῆ κυανόχροα πέταλά μου. Καὶ ὁτὲ μέν, ἀτενίζον τὸ κατάφυτον ὄρος, ὅπερ ἄνωθέν μου ὑψοῦτο, ἠσθανόμην γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν, διότι ἐνόμιζον, ὅτι ἤμην μακρὰν παντὸς κινδύνου, εὑρισκόμενον ὑπὸ τὴν σκέπην, τοῦ μεγαλοπρε-

ποῦς ἐκείνου ὄρους. Ὁτὲ δέ, βυθίζον τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ διαυγὲς τοῦ ποταμοῦ ὕδωρ, ὅπερ τόσον διαφανὲς ἦτο, ὥστε διέκρινον τὸν πυθμένα αὐτοῦ, ὅλως πρασινίζοντα ἐκ τῶν ὑδροχαρῶν φυτῶν, κατελαμβανόμην ὑπὸ θάμβους διὰ τὴν ἄρρητον μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ θαυμάσιον αὐτοῦ κάλλος, ἐνῷ ἡδονικὴ φρικίασις διέτρεχε τὰς φλέβας μου, ὅτε τὸ βαθύχρουν κῦμα, συντριβόμενον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἐρράντιζε τὰ φύλλα μου διὰ τοῦ κρυσταλλώδους ὕδατος αὐτοῦ.

Ἐνίοτε ὁ κυανοῦς οὐρανὸς ἐσυννέφιαζε, καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο. Τότε τὸ γλαυκὸν τοῦ ποταμοῦ χρῶμα μετεβάλλετο εἰς βαθὺ μελανόχρουν σχεδόν, ἄνεμος σφοδρὸς διεδέχετο τὴν ἡδεῖαν αὔραν, καὶ ὁ ἥσυχος τοῦ ποταμοῦ ροῦς μετεμορφοῦτο εἰς μανιώδη παραφοράν. Τότε τὸ κῦμα συνετρίβετο μανιωδῶς ἐπὶ τῆς βραχώδους ἀκτῆς, καὶ ἡ καταιγὶς ἐξερρήγνυτο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐγὼ μεθ' ὅλην τὴν φρίκην, ἣν ἠσθανόμην, φοβούμενον μήπως εἰς ἑκάστην συντριβὴν τοῦ κύματος παρασυρθῶ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀχανὲς βάθος τοῦ ποταμοῦ, μεθ' ὅλον τὸ ρῖγος, ὅπερ εἶχον ἕνεκα τῶν ἀλεπαλλήλων ψυχρολουσιῶν, ἃς τὸ κῦμα μοὶ παρεῖχε, μεθ' ὅλα ταῦτα, κατελαμβανόμην ὑπὸ σεβασμοῦ σχεδὸν πρὸ τοῦ καταταπληκτικοῦ καὶ ζοφεροῦ θεάματος τῆς καταιγίδος.

Εὐτυχῶς εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τὰ πάντα ἦσαν στιγμιαῖα, ὅθεν ἡ καταιγὶς ἐκρηγνυμένη μεθ' ὑπερβολικῆς ὁρμῆς, ἀπήρχετο καὶ μετὰ μεγίστης ταχύτητος, καὶ οὕτως ἀνεφαίνετο πάλιν ὁ ἀκτινοβολῶν ἥλιος ἐπὶ τοῦ διαυγεστέρου καὶ μᾶλλον κυανοῦ οὐρανοῦ ἢ πρότερον, κατοπτρίζων, διασκορπίζων τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας εἰς τὸ ἠρεμοῦν ἤδη ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, καὶ μὴ ἀποχωρῶν πλέον τοῦ κυανοῦ στερεώματος, εἰμὴ ὅτε ἐνεφανίζετο ἡ μελανόπεπλος νύξ.

Τοιαύτην ζωὴν διῆγον, ποικιλλουμένην ὑπὸ τῶν μεταβολῶν τῆς φύσεως, ἀλλ' ἥσυχον καὶ γαληνιαίαν, ὅτε ἡμέραν τινὰ γεγονός τι ἐπέπρωτο νὰ μεταβάλῃ τὸν βίον μου.

Ἦτο ὡραία ἐαρινὴ ἡμέρα, καὶ τὸ πᾶν ἐμειδία. Ὁ ποταμὸς ἦτο λεῖος ὡς κάτοπτρον, καὶ ἀθρόαι πίπτουσαι ἐπ' αὐτοῦ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τῷ ἔδιδον κυανόχρυσον χροιάν. Ἡ φύσις εἶχε περιβληθῆ τὴν ἀνθοποίκιλτον πρασινόχρουν αὐτῆς στολήν, καὶ τὸ πᾶν ἀπέπνεεν εὐωδίαν γλυκυτάτην. Ἔμενον καταμαγευμένον ἐκ τῆς νέας αὐτῆς καλλονῆς τῆς φύσεως καὶ ἤμην βεβυθισμένον εἰς ρεμβασμόν, ὅτε αἴφνης ἐλαφρὰ βήματα ἀντήχησαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου καὶ φωνὴ ἀργυρόηχος, μελῳδική, ἠκούσθη λέγουσα:

Ἄχ! τί ὡραῖος ποῦ εἶναι ὁ ποτσμός! παρατήρησον, Μαρία, εἶναι γαληνιαῖος καὶ πόσον θαυμάσιον χρῶμα ἔχει!...

Ἀνύψωσα πάραυτα τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκπλήξεως, διότι οὐδέποτε φωνὴ ἀνθρωπίνη εἶχε πλήξει τὰ ὦτά μου μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ παρετήρησα ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ ἄνωθέν μου δύο κοράσια δωδεκαετῆ περίπου, τόσον ὅμοια, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ διακρίνῃ τις τὸ ἓν ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τόσον εὔμορφα, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ ἐκλάβῃ αὐτὰ ἀντὶ ἀγγέλων. Ἡ ὁλόχρυσος κόμη των, περιβάλλουσα τὸ λευκότατον μέτωπόν των, ἔπιπτε λυτὴ καὶ βοστρυγώδης ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν. Οἱ μεγάλοι γλυκύτατοι ὀφθαλμοί των εἶχον τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡραία ροδίνη χροιὰ ἔβαφε τὰς παρειὰς καὶ τὰ χείλη των. Ἔφερον ἐσθῆτα ἐλαφρὰν καὶ κομψήν, κυανῆν ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ποταμοῦ, ἐνῷ ἡ φαιδρότης ἔλαμπεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἵσταντο εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀτραποῦ, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ἀκτῆς, καὶ ἠτένιζον μετὰ θαυμασμοῦ τὸν ποταμόν· εἰς ἀρκετὴν δὲ ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν ἐβάδιζε σοβαρά τις κυρία τριακονταέτις περίπου. Ἦτο ἡ παιδαγωγός των.

Μαρία, Ρόδεια! ἀνέκραξεν αὕτη, μὴ πλησιάζετε τόσον πολὺ εἰς τὴν ἄκραν, μὴ κύπτετε ἔτσι! προσέχετε.

Μείνατε ἥσυχος, κυρία Κλημεντίνη, εἴμεθα προσεκτικαί, ἄλλως τε δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία, ἥτις ἦτο γλυκεῖα καὶ μελαγχολική, ἐνῷ ἡ ἀδελφή αὐτῆς Ρόδεια ἦτο ζωηρὰ καὶ φιλομειδής.

Μὰ παρατήρησον, Μαρία! ἐπανέλαβεν ἡ Ρόδεια, παρατήρησον! εἶδές ποτε ὡραιότερον θέαμα; Ἡ Μαρία χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, περιέφερε τὸ ρεμβῶδες αὐτῆς βλέμμα εἰς τὰ πέριξ, καὶ εἶτα ἐβύθισεν αὐτὸ εἰς τὰ διαυγῆ τοῦ ποταμοῦ ρεῖθρα.

Ὦ θεέ μου, ἐψιθύρισε διὰ τῆς γλυκείας φωνῆς της, πόσον ὡραῖον νὰ κοιμηθῇ τις τὸν ὕστατον ὕπνον εἰς τὸ γλαυκὸν καὶ διαυγὲς αὐτὸ κῦμα!

Ἡ Ρόδεια δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς της, διότι ἦτο προσηλωμένη εἰς τὸ μαγικὸν πρὸ αὐτῆς πανόραμα, ἀλλ' αἴφνης τὸ βλέμμα της μὲ ἀνεκάλυψεν.

Ἄχ! τί εὔμορφον ἄνθος, Μαρία! ἀνέκραξεν· τί λεπτοφυές! πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὸ εἶχον!... ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ κοπῇ· ὤ, θὰ τὸ κόψω! καὶ ἔκαμεν ἓν βῆμα, ὅπως κατέλθῃ. Ἀλλ' ἡ Μαρία τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ στοργῆς!

Ὄχι! ὄχι! Ρόδεια, τῇ εἶπε, δὲν ἠμπορεῖς ἀκινδύνως νὰ κόψῃς αὐτὸ τὸ ἄνθος· εἶσαι ζωηρὰ καὶ ὁρμητικὴ καὶ εἶναι φόβος μήπως πέσῃς· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ θέλεις, θὰ τὸ κόψω ἐγώ, ἥτις εἶμαι περισσότερον προσεκτικὴ ἀπὸ σέ!...

Καὶ ἡ φιλόστοργος ἀδελφὴ ἤρξατο κατερχομένη πρὸς ἐμέ!... Ἐφρικίασα! Ἐγνώριζον, ὅτι ἡ χαρίεσσα παιδίσκη διέτρεχε κίνδυνον, καὶ ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος τῆς παιδαγωγοῦ μετ' ἀγωνίας, ἐλπίζον, ὅτι αὕτη θὰ τὴν ἠμπόδιζε. Δυστυχῶς ἡ παιδαγωγὸς ἦτο μακρὰν εἰσέτι καὶ ἐβάδιζεν ἀναγινώσκουσα βιβλίον τι, ὥστε δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸ τόλμημα τῆς μαθητρίας της. Ἐν τούτοις ἡ Μαρία κατήρχετο καὶ τέλος ἔστη ἐνώπιόν μου. Ἀκουσίως ἔκλεισα τότε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ὅτε τοὺς ἤνοιξα εἶχον ἤδη ἀποχωρισθῆ τῆς μητρός μου γῆς καὶ εὑρισκόμην εἰς τὰς μικρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας τῆς περικαλλοῦς νεάνιδος. Τόσον δὲ ἐλαφραὶ ἦσαν αἱ χεῖρες αὗται, τόσον ἐλαφρῶς μὲ εἶχον ἀποσπάσει μεθ' ὅλης τῆς ρίζης μου, ὥστε δὲν ἠσθάνθην σχεδὸν οὐδὲ τὸν παραμικρὸν πόνον. Ἡ Μαρία ἤρξατο πάλιν ἀναρριχωμένη, ὅτε αἰφνιδίως προσκόψας ὁ ποῦς της ἐπί τινος λίθου τὴν παρέσυρε ἠρέμα πρὸς τὸ ὕδωρ.

Ἡ Ρόδεια ἀφῆκε φωνὴν σπαρακτικήν, ἐνῷ ἡ Μαρία ἐφαίνετο ἀτάραχος πρὸ τοῦ φρικτοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχε, καὶ μόνον ἡ ροδίνη χροιὰ τῆς θελκτικῆς μορφῆς της εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὠχράν, κηροειδῆ.

Αἴφνης ἠσθάνθην, ὅτι κατεβυθιζόμεθα. Τὸ κῦμα μᾶς ἐκάλυψε πρὸς στιγμήν, καὶ εἶτα πάλιν ἐφάνημεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Ἡ Ρόδεια ἔσπευσε περίτρομος εἰς βοήθειαν τῆς ἀδελφῆς της, ὀλισθαίνουσα κατὰ μῆκος τοῦ βράχου πρὸς τὸν ποταμόν· ἀλλ' ἡ Μαρία ὑψώσασα μετὰ δυσκολίας τὴν χεῖρα, δι' ἧς μὲ ἐκράτει, μὲ ἔρριψε πρὸς τὴν Ρόδειαν, λέγουσα πρὸς αὐτήν, μὴ με λησμονεῖ καὶ εἶτα ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ἡ Ρόδεια ὡς παράφρων μὲ ἥρπασε καὶ μὲ ἐξεσφενδόνισεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της καὶ εἶτα ὥρμησε καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸν ποταμὸν κατόπιν τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ παιδαγωγός, ἥτις πολὺ βραδέως ἀντελήφθη τῆς σπαρακτικῆς σκηνῆς εἶχεν ἤδη φθάσει πρὸ τῆς ἀκτῆς καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ προσέλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν δύο ἀγγελικῶν πλασμάτων, κατέπεσε γονυπετὴς κραυγάζουσα γοερῶς! Ἐγὼ ἠτένιζον πάντοτε πρὸς τὸν ποταμὸν προσδοκοῦν θαῦμά τι, καὶ πράγματι μετά τινας στιγμὰς ἀνεφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αἱ δύο κόραι κρατούμεναι ἐκ τῆς χειρὸς καὶ καταβάλλουσαι ἀπελπιστικοὺς ἀγῶνας. Ἀλλὰ ματαίως! Τὸ κῦμα ἐξογκωθὲν κατ' ἐκείνην

τὴν στιγμὴν ἐκάλυψε καὶ πάλιν τὰς περικαλλεῖς κορασίδας. Διὰ τελευταίαν φορὰν προσέβλεψα τὴν χρυσῆν κόμην, τὴν κυματίζουσαν λελυμένην, καὶ τὴν κυανόχρουν ἐσθῆτά των, εἶτα ταῦτα ἐξηφανίσθησαν καὶ ἐγὼ ἐλιποθύμησα ἐκ τῆς συγκινήσεως.»

Ταῦτα διηγεῖτο ἀπεξηραμένον τι ἄνθος, εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος ἑνὸς συρταρίου ἐντὸς ὑελίνης θήκης, πρός τινα ἄλλα ἄνθη συνευρισκόμενα μετ' αὐτοῦ. Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν του, ὅπως ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ συγκινητικὴ διήγησίς του· μετὰ μικρὸν ἐξηκολούθησεν:

Ὅτε συνῆλθον, εὑρέθην εἰς μέρος ἐντελῶς ἄγνωστον πρὸς ἐμέ. Δένδρα! κυρίως δὲ κυπάρισοι καὶ ἄνθη διάφορα ἦσαν ἀφειδῶς ἐσπαρμένα περὶ μαρμάρινα πολυτελῆ μνημεῖα, ἐνῷ σταυροὶ πλουσίως διακεκοσμημένοι, ἢ ἐξ ἁπλοῦ μέλανος ξύλου, ἀνύψωνον τὰς κορυφάς των διὰ μέσου τῶν δένδρων. Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἦτο σιωπηλὸν καὶ μελαγχολικόν.

Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου ἀνυψοῦτο ἐρατεινὸν μαρμάρινον σύμπλεγμα, παριστάνον δύο κορασίδας ἑξαετίου καλλονῆς, μεγάλη δὲ πλὰξ κατάλευκος ἦτο τοποθετημένη κάτωθεν αὐτοῦ. Ἡ πλὰξ αὕτη εἶχε γράμματα. Ἀνύψωσα πάραυτα τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνέγνωσα:

Ἐνθάδε κεῖται ἡ Μαρία καὶ ἡ Ρόδεια ἀδελφαὶ δίδυμοι, θανοῦσαι κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς των, μόλις δωδεκαετεῖς.

Κατωτέρω δὲ εὑρίσκετο ὁ ἑπόμενος στίχος:

Ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ καταλεύκου μνημείου
κοιμῶνται τὸν ὕστατον ὕπνον ἡδέως
ὁμοῦ δύο ἄνθη ἁβρὰ τοῦ Μαΐου
ὑπὸ τοῦ θανάτου θραυσθέντα μοιραίως.

Πάραυτα ἐνόησα τί συνέβαινεν· εὑρισκόμην ἐπὶ τάφου τῶν δύο ἀγγελικῶν πλασμάτων, ὧν ἐγενόμην, ἀκουσίως μου, ἡ ἁφορμὴ τοῦ θανάτου.

Αἴφνης ἤκουσα βήματα καὶ διέκρινα εἰς μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν, νέαν τινὰ καὶ ὡραίαν κυρίαν, ἀλλὰ κάτωχρον καὶ μελανειμονοῦσαν. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ μαρμάρινον μνημεῖον, ἐγονυπέτησε καὶ στηρίξασα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ἐκ τῆς ὡραίας ξανθῆς κόμης της καὶ τῶν κυανῶν ὀφθαλμῶν της ἐνόησα, ὅτι ἦτο ἡ ταλαίπωρος μήτηρ τῶν δύο πνιγέντων κορασίων. Ἔκλινα τὴν κεφαλήν μου πλῆρες θλίψεως, ἀναλογιζόμενον τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, ὅτε πτερυγισμός τις ἔπληξε τὰ ὦτά μου· ἀνύψωσα τὸ βλέμμα καὶ μετ' ἐκπλήξεως χαρμοσύνου διέκρινα ἐπὶ τοῦ αἰθέρος δύο λευκὰς αἰθερίας μορφάς, κατερχομένας ἐν τάχει. Ἦσαν αἱ δύο ἀδελφαί, αἵτινες ἤρχοντο ὅπως παρηγορήσωσι τὴν πολυφίλητον μητέρα των.

Τοσαύτη ὑπῆρξεν ἡ χαρά μου, ὥστε ἐπεθύμησα νὰ πετάξω πλησίον των, καὶ ἀνεπήδησα μετὰ τόσης ὁρμῆς, ὥστε ἐξερριζώθην καὶ ἔπεσα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς νεαρᾶς μητρός. Αὕτη μὲ ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐδάφους καὶ μὲ προσήρτησεν ἐπὶ τοῦ στήθους της· ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ νεκροταφείου, παρηγορηθεῖσα ἐκ τῆς ἀνεπαισθήτου θωπείας τῶν τέκνων της, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν της, μὲ ἔθηκεν ἐνταῦθα εἰς ἀνάμνησιν αὐτῶν· καὶ ἰδοὺ πῶς εὑρίσκομαι ἐνώπιόν σας.

Ξανθίππη Ι. Καλοστύπη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΔΡΑΣΙΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ·

Γ'.

Ἰδοὺ ἡμεῖς εἰς ἔδαφος χλοερόν, εὔχαρι, γελαστόν, πυκνοκατοικημένον ὑπὸ γυναικῶν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας! Τὸ τῶν ὡραίων τεχνῶν. Ἡ ἀμηχανία μας περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν μνημονευσίμων προσώπων μεταξὺ δύο χιλιάδων καλλιτεχνίδων γυναικῶν, ζωγράφων, γλυπτριῶν, ξυλογράφων καὶ λαξευτριῶν. Ὅλαι ἔχουσι καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν. Αἱ πλεῖσται ἐγένοντο δεκταὶ εἰς τὸ μέγα Salon. Ἐν τῇ ἐλαιογραφίᾳ, τῇ ὑδατογραφίᾳ καὶ τῇ παστίλῃ ἐβραβεύθησαν μέχρι σήμερον διὰ χρυσῶν μεταλλίων τὰ ἔργα τῶν κ. Demont-Breton, Rosa Bonheur, Henriette Browne, Nathaniel de Rothhild, Louise Adema, Euphasie Muraton, Madeleine Lemaire, Marie Diéterne, Leontine Malbet, Elodie Lavillete, Beaury Saurel. Ἀναρίθμητοι εἶναι αἱ ἐπίσης ὡς αὐταὶ δεξιῶς ἐργαζόμεναι καὶ ἐκθέτουσαι κατ' ἔτος ὡραῖα ἔργα των εἰς τὸ Salon τῶν Παρισίων.

Ἐν τῇ γλυπτικῇ ἐβραβεύθησαν ἐπίσης ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῶν «Καλῶν Τεχνῶν» αἱ κ. κ. Leon Bertaux, Mathilde Thomas, Anna Latry, Gustave Fould, Anna Veyl κ. ἄ.

Οἱ φυλλομετροῦντες πολυτελῆ εἰκονογραφημένα συγγράμματα μένουσιν ἔκθαμβοι πρὸ τῶν ὡραίων ξυλογραφιῶν ἢ ὑδατογραφιῶν, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἡ θαυμασία αὕτη ἐργασία εἶναι προϊόν γυναικείων χειρῶν, προτιμωμένη παρὰ πάντων τῶν εἰδικῶν καὶ γνωστῶν ἐκδοτῶν διὰ τοιαύτας πολυτίμους ἐκδόσεις. Γνωστότεραι τούτων εἶναι αἱ κ.κ. Lauveau-Rouveyre, Claire Duvivier, d' Obrenau, ἡ πριγκίπισσα Jeanne Bonaparte, Boetzel κ. ἄ.

Ἡ καλλιτεχνία περιλαμβάνει καὶ τὴν μουσικήν. Τὰ ὀνόματα λατρευτῶν ἀοιδῶν, εἰς τὴν γόησσαν τέχνην καὶ φωνὴν τῶν ὁποίων ὅλη ἡ Εὐρώπη ὀφείλει τὰς μόνας ὥρας τῆς ἀληθοῦς ἀπολαύσεως καὶ ψυχικῆς τέρψεώς της, εἶναι κεχαραγμένα εἰς τὰς εὐγνώμονας πάντων καρδίας, ὅπως μὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναγραφῶσιν ἐνταῦθα. Ἂς ὑποκλιθῶμεν μόνον πρὸ τῶν φωτεινῶν τούτων ἀστέρων καὶ μεταβῶμεν εἰς τὰς συνθέτιδας καὶ καλλιτέχνιδας τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς.

Τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν συνθετριῶν θέσιν κατέχει ἡ κ. Augusta Holmés, μέλος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ βραβείου τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, καὶ συνθέτις μεγάλων συμφωνικῶν ἔργων, χειροκροτηθέντων καὶ ἐπευφημηθέντων παρὰ τοῦ ἐκλεκτοτέρου κοινοῦ. Ἡ Pauline Viardot, ἧς τὰς κλασσικὰς ἐμπνεύσεις θὰ ὑπέγραφεν εὐχαρίστως καὶ αὐτὸς ὁ Beethoven· ἡ κόμησσα de Reulot, ἡ κόμησσα de Grandval, ἥτις συνέθεσε θαυμασίους ψαλμοὺς καὶ ἐκκλησιαστικὰς συμφωνίας. Ἡ κ. Ugald, ἡ διάσημος τῶν μελῳδιῶν συνθέτις, ἡ βαρονὶς Jules Legoux, Olagnier καὶ Pauline Thys, συνθέτιδες θαυμασίων μελοδραματίων κ. ἄ. Τετρσχορδίστριαι τυχοῦσαι μεταλλείων διὰ τὸ τετράχορδον καὶ τὴν βάρβιτον εἶναι αἱ κ. κ. Tua, Blonet Bastin, Marie Tayace, Pommereul, Laure Donné, Hillemancher κ. ἄ. Αἱ ἀρπίστριαι κ. κ. Renie, Angèle Blot, Marie Deschamps καὶ Charlotte Dreyfus θὰ προύκαλουν τὸν θαυμασμὸν καὶ αὐτῆς τῆς ἁγίας Καικηλίας. Δὲν ἀνοίγομεν κἂν κατάλογον τῶν πρώτων καὶ διασημοτάτων κυμβαλιστριῶν. Εἶναι τόσαι πολλαὶ αἱ γυναικεῖαι τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐξοχότητες, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ κάμωμεν λόγον περί τινων μόνον, χωρὶς νὰ φανῶμεν μεροληπτικαί.

Διὰ τὴν δραματικὴν τέχνην δὲν ἔχομεν ἢ νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅ,τι ἤδη εἴπομεν περὶ τῶν διασήμων ἀοιδῶν. Ἡ μνήμη μας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν περιβάλλεται ἄρα ὑπὸ στεφάνων μυροβόλων καὶ συμπλεγμάτων θαυμασίως καλλιτεχνικῶν, ἀποτελουμένων ὑπὸ ὀνομάτων δραματικῶν καλλιτεχνίδων, ὀνομάτων, ἅτινα ἡ φήμη ἀνταυγάζει διὰ μαγικῆς καὶ αἰγλήεσσης δυνάμεως ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Ἡ δύσκολος αὕτη καὶ δυσπρόσιτος τέχνη, ἥτις ἀπαιτεῖ τόσα φυσικὰ δῶρα, καλλιεργεῖται ἐπιτυχῶς καὶ ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ ἡμῶν τάξει. Αἱ κ. κ. μαρκησία Saint Paul, ὑποκόμησσα de Tredern, κόμησσα de Mailly-Nesle ὑποκρίνονται θαυμασίως δυσκολώτατα ἐν τῇ κωμῳδίᾳ πρόσωπα, ἐνίοτε δὲ ἐπιτυχῶς μετέχουσι καὶ μελοδραματικῶν παραστάσεων.

Παρίσιοι **Μαρία Ἀλεσσών.**

ΣΥΡΜΟΣ ΔΙΑ ΓΡΑΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΡΗΛΙΚΑΣ ΚΟΡΑΣ

Εἶναι πλάνη νὰ νομίζωμεν, ὅτι ὁ συρμὸς ἐπινοεῖται καὶ μεταβάλλεται μόνον χάριν τῆς νεότητος, συντελοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ἐσφαλμένης ταύτης ἰδέας, μὴ δημοσιεύουσαι σχεδὸν ποτὲ σχετικόν τι ἀρθρίδιον πρὸς ἀμφίεσιν γυναικῶν ὡρίμου καὶ ἐπιβαλλούσης ἤδη ἡλικίας.

Καὶ ὅμως, ὅταν ἀκριβῶς ἀπωλέσῃ ἡ γυνὴ τὴν γοητείαν τῆς νεότητος, τότε ἔχει μείζονα ἀνάγκην σοβαροῦ καὶ καλλαισθήτου καλλωπισμοῦ. Δὲν δύναται, φεῦ! ἡ ὑπερτεσσαρακοντοῦτις νὰ στολισθῇ πλέον μὲ ἓν τίποτε, ἓν ἄνθος, μίαν ταινίαν, ἢ ἓν τεμάχιον τριχάπτων. Ἀπαιτοῦνται μελέται εἰδικαὶ ἐπὶ τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων, δυσκολώτατοι ἐπὶ πάντων συνδυασμοί. Ἡ ὥριμος γυνὴ δὲν στολίζει πλέον ὅ,τι φέρει, τοὐναντίον στολίζεται, ἀναδεικνύεται ὑπ' αὐτῶν.

Πόσον ὀλίγαι γυναῖκες εἰξεύρουσι τὴν δύσκολον τέχνην νὰ μεταβαίνωσιν ἀπὸ τῆς νέας καὶ μέσης ἡλικίας εἰς τὴν προκεχωρηκυῖαν, καὶ νὰ προσδίδωσιν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν των, εἰς τὴν κόμμωσίν των, εἰς τὸ ὕφος, εἰς τὴν στάσιν καὶ τὸ βάδισμά των, τὴν ἠρεμίαν καὶ σοβαρότητα, αἵτινες ἐμπνέουσι συγχρόνως τὸ σέβας καὶ τὴν συμπάθειαν.

Ὁ κόσμος εἶναι πλήρης γυναικῶν μωρῶν καὶ ἐλαφρῶν, αἵτινες διὰ βαφῶν καὶ ψιμμυθίων προσπαθοῦσι νὰ ἀναπληρώσωσι τὴν αἴγλην καὶ τὴν δροσερότητα τῆς νεότητος. Εἰς τὰς ἑσπερίδας φέρουσι μέχρις ἀναιδοῦς θρασύτητος ἐξώμους ἐσθῆτας, προσποιοῦνται ὕφος νεαρὸν κωμικώτατον, καὶ προσελκύουσιν οὕτω τὸν γέλωτα καὶ τὰ σατυρικὰ ἐπιγράμματα τῶν φίλων ὡς καὶ τῶν ἐχθρῶν των.

Πόσον θὰ ἐκέρδιζον, ἐὰν εἶχον τὴν δύναμιν καὶ τὴν φρόνησιν νὰ ἀνέχωνται μειδιῶσαι σοβαρῶς τὰ ἐπὶ τῆς ῥάχεως των ἔτη, ἀφίνουσαι τὴν κόμην των νὰ λευκαίνηται καὶ τὰ ἐνδύματά των νὰ προσλαμβάνωσι σχῆμα σοβαρώτερον καὶ χροιὰν σκοτεινοτέραν.

Δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ ὥριμος γυνὴ δὲν πρέπει νὰ εἶναι φιλόκαλος, καὶ ὀλίγον φιλάρεσκος, ἐὰν θέλητε. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ οὔτε τὴν φιλοκαλίαν, οὔτε τὴν φιλαρέσκειαν τῆς εἰκοσιπενταετοῦς ἡλικίας. Ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ λεπτομερεστάτην φροντίδα διὰ πᾶν τὸ ἀναγόμενον εἰς τὸν καλλωπισμόν της, νὰ ἐπιζητῇ τὴν κομψότητα καὶ ἄμεμπτον ἐν πᾶσι καθαριότητα, δι' ὧν καὶ μόνον ἡ ὥριμος γυνὴ καθίσταται θελκτικὴ καὶ εὐχάριστος.

Ἐγνωρίσαμεν γυναῖκα εὐφυεστάτην καὶ πολυμαθεστάτην, ἥτις εἶχε τὴν μανίαν ἑξηκοντοῦτις ἤδη νὰ ἐνδύηται ὡς νεᾶνις, φέρουσα πίλους κυανοὺς ἢ ῥοδίνους, βάφουσα τὴν κόμην της, χρωματίζουσα τὰ χείλη καὶ τὰς παρειάς της δι' ἐρυθρῶν βαφῶν καὶ τὰς ὀφρῦς διὰ στίμμεος Ἦτο ἀπεχθὴς καὶ εἰς ἄκρον ἀντιπαθητική, ἀντικείμενον γέλωτος, ἐφαίνετο δὲ τοὐλάχιστον κατὰ εἴκοσιν ἔτη πρεσβυτέρα τῆς ἀληθοῦς ἡλικίας της. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο αἴνιγμα καὶ οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ἀκριβῶς τί ἔκρυπτον τὰ στρώματα ἐκεῖνα τῶν χρωμάτων καὶ τῶν γελοίων στολισμῶν.

Ἐνῷ ὑπάρχουσι γυναῖκες μόλις τεσσαρακοντούτιδες, αἵτινες πάσσουσιν ἐπιπολαίως ἐπὶ τῆς κόμης των ὀρυζόκονιν, ἵνα τεχνηέντως μετριάσωσι τὴν παρατονίαν τῶν ὀλίγων λευκῶν τριχῶν, αἵτινες ἐγκατασπείρονται ἐπ' αὐτῆς. Λαμβάνουσιν ὑπερήφανοι τὴν στάσιν μάμμης, καὶ τὸ ἀκτινοβόλον ὄμμα των, ἡ αἴγλη τῆς ἀνθηρᾶς ἔτι τοῦ προσώπου των χροιᾶς, ἡ ζωηρότης τῶν κινήσεών των, προσδίδουσιν εἰς αὐτὰς τόσην χάριν καὶ γοητείαν, ὥστε εἶναι μυριάκις θελκτικώτεραι νεωτάτων γυναικῶν. Τὸ μέγα προτέρημα τῶν νεαρῶν τούτων γραιῶν, εἶναι ἡ ἐντελὴς καὶ θαυμασία ἐνδυμασία των.

Ὡς χρώματα αἱ ὥριμοι γυναῖκες προτιμῶσι πάντοτε τὸ βαθὺ κυανοῦν, τὸ βαθὺ ἰόχρουν, τὸ φαιὸν εἰς πάσας αὐτοῦ τὰς ἀποχρώσεις, τὸ βαθὺ πράσινον καὶ τὸ μέλαν. Τὰ χρώματα καφφέ, ἢ ταμβάκου, ἢ σοκολάτας εἶναι πολὺ συνήθη καὶ τετριμμένα καὶ δὲν συζεύγνυνται ἁρμονικῶς μὲ λευκὴν κόμην.

Τὸν συρμὸν ἀκολουθοῦσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν σοβαρὰν αὐτοῦ ὄψιν. Τὰ ἰσοϋφῆ φορέματα, χωρὶς πανιέ, τὰ τοῦ συρμοῦ περικόρμια (μπάσκες) φέρονται εἰς πᾶσαν ἡλικίαν. Τὰ περιχείρια δύνανται νὰ ἀνέρχωνται ἐπὶ τῶν ὤμων μὲ ἐλαφρὰς πτυχὰς καὶ ὄχι μὲ ὑπερβολικάς, δίκην ἐπωμίδων, φυσαλίδας.

Ὡς ἐπανωφόρια ὄχι ἐκεῖναι αἱ ἀρχαϊκαὶ καζάκαι μὲ πλατέα τρίχαπτα καὶ πασμαντεριά, ἢ μαντύλιαι ἀκανόνιστοι καὶ ἐντελῶς ἀρχαϊκαί. Κομψὸν ἐπανωφόριον, ποδῆρες ἰδίᾳ, μὲ ἀληθῆ τρίχαπτα ἀξίας, μὲ κρίκους ἢ πόρπας ἢ κόμβους ἐκ τεχνητῶν πελεκητῶν χανδρῶν, μὲ ὡραίαν ἐκ μετάξης φόδραν, ἐπιμεμελημένον ἰδίᾳ περὶ τὴν ἐφαρμογήν, ἰδοὺ ὅ,τι δύναται νὰ φέρῃ ἐξ ἴσου ἀξιοπρεπῶς γυνὴ τεσσαρακονταπενταέτις, ἀλλὰ καὶ ὀγδοηκοντοῦτις.

Ὡς πῖλον μετὰ τὰ τεσσαράκοντα οὐδέποτε στρογγύλον. Αἱ καπόται ἐκ μελανῶν τριχάπτων, χανδρῶν, πτερῶν, μὲ ἰδέαν ἐρυθροῦ σκοτεινοῦ ἢ κιτρίνου ἄνθους, μὲ ταινίας μελανάς, κομψαί, καλλαίσθητοι, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς μικροσκοπικαί, ἰδοὺ τὸ ἐπιστέφον χαριέντως λευκόφαιον ἢ λευκὴν κεφαλὴν ἔνδυμα.

Διὰ τὰς πολὺ γραίας κατ' οἶκον σκουφέτα ἐκ λευκῶν ἢ μελανῶν τριχάπτων, λευκὸς ἐκ μουσσελίνης ἢ καὶ τριχάπτων λαιμοδέτης, μὲ ἐσθῆτα μέλαιναν ἰδίως ἀποτελεῖ ἀμφίεσιν γραφικωτάτην καὶ ἐξαγνίζουσάν πως τὸ γυναικεῖον πρόσωπον ἐκ τῶν ῥυτίδων, αἵτινες βεβήλως καταστρέφουσι τὴν πλαστικὴν αὐτοῦ καλλονήν.

Παρισινή.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀπεργία Δανίδων ἐργατίδων Παράδοξος ἀπεργία γυναικῶν διωργανώθη κατ' αὐτὰς ἐν Δανιμαρκίᾳ. Ὡς γνωστόν, πάντα τὰ ἑστιατόρια τῶν δανικῶν σιδηροδρομικῶν σταθμῶν διευθύνονται καὶ ὑπηρετοῦνται ὑπὸ γυναικῶν. Ἡ διεύθυνσις τῶν σιδηροδρόμων ἀπηγόρευσεν εἰς τὰς γυναῖκας ταύτας τὸ μέχρι τοῦδε σύνηθες κτένισμά των à la Frou-frou. Αὗται δὲ προὐτίμησαν νὰ παραιτηθῶσι ταὐτοχρόνως ὅλαι, ἢ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸ οὐκάζιον τοῦτο.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ διεύθυνσις τῶν σιδηροδρόμων ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ, μὴ δυναμένη ἄλλως νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ κόμμωσις τῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας ἦτο ἀνήθικος, ἀλλ' οὔτε νὰ ὑποχρεώσῃ αὐτὰς νὰ καλύψωσι τὴν κεφαλὴν διὰ τέφρας, ἀφοῦ δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδεμίαν θρησκευτικὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ βασίλισσα τῶν πλυντριῶν. Τὴν προτελευταίαν κυριακὴν τοῦ Μαρτίου ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς, ὡς πάντοτε, ἐν Παρισίοις ἡ ἑορτὴ τῆς συντεχνίας τῶν πλυντριῶν. Πολυπληθῆ φορτηγὰ ἁμάξια, καλλιτεχνικῶς διεσκευασμένα, μετέφερον τὰς ὑποψηφίους βασιλίσσας τῶν διαφόρων πλυντηρίων μετὰ τῶν φίλων καὶ συναδέλφων εἰς τὴν πρὸ τοῦ κεντρικοῦ πλυντηρίου πλατεῖαν, ἔνθα ἐτελεῖτο ἡ πανήγυρις. Ὅλη ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐπευφήμησε τὰς ἀκαταπονήτους ταύτας ἐργάτιδας κατὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἡμέραν τῆς ἀνακηρύξεως τῶν βασιλισσῶν των.

Μέχρι τοῦδε κατὰ τὰ εἰθισμένα ἕκαστον πλυντήριον ἐξέλεγε ἀνὰ μίαν βασίλισσαν μεταξὺ τῶν συνενουσῶν τὰ δῶρα τῆς καλλονῆς, τῆς νεότητος καὶ τῆς φρονήσεως. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πλὴν τῆς τοιαύτης μερικῆς ἐκλογῆς, πάντα τὰ πλυντήρια ἀπὸ κοινοῦ ἐξέλεξαν παμψηφεὶ ἐν μυστικῇ συνεδριάσει μίαν βασίλισσαν τὴν δα Σικάρ, ἧς ἡ εἰκὼν ἐδημοσιεύθη εἰς πλεῖστα περιοδικὰ τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης.

Ἡ δεσποινὶς Σικάρ, παιδίον Παρισινόν, εἶναι εἰκοσιεξαέτις, μὲ κόμην καστανήν, μὲ χροιὰν ἀλαβαστρίνην, μὲ ὀφθαλμοὺς μαγικοὺς καὶ στόμα αἰωνίως μειδιῶν καὶ ἀποπνέον παρθενικὴν ἁγνότητα. Νεωτάτη, μόλις δεκαπενταέτις ἐγένετο μέλος τῆς συντεχνίας τῶν πλυντριῶν, διεκρίθη διὰ τὴν σεμνότητα, φιλεργίαν καὶ ἀγαθότητά της· διατηρεῖ δ' ἐπὶ δεκαετίαν ἤδη διὰ τῆς ἐργασίας της πάσχουσαν μητέρα καὶ νεαρὰν ἀνήλικον ἀδελφήν.

Ἡ κόρη αὕτη ἐργάζεται ἤδη εἰς τὸ ὀνομαστότερον πλυντήριον τῶν Παρισίων, τὸ διευθυνόμενον παρὰ τῆς κ. Moigon. Ἐν αὐτῷ δὲ τὴν ἐπαύριον τῆς ἑορτῆς, ἀφοῦ ἔρριψεν ἓν τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὴν βασιλικὴν πορφύραν καὶ τὸ διάδημα δι' ὧν τὴν περιέβαλον αἱ συνάδελφοί της τὴν προτεραίαν καὶ ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τὴν μίαν καὶ μόνην ἡμέραν διαρκέσασαν βασιλικὴν κυριαρχίαν της, ἐπανέλαβε μετὰ θάρρους τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν της.

Γυναῖκες ἔφοροι βιβλιοθηκῶν. Εἰς δέκα διαφόρους τῆς Μασσαχουσέτης πόλεις ἐξελέγησαν γυναῖκες ἔφοροι τῶν δημοσίων βιβλιοθηκῶν.

Θύματα μεθύσων ἀνδρῶν. Ἡ κ. Ἔλλιν Γούγορ ἐξέδοτο ἐπίτομον μελέτην ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ἐπιδράσεως τῆς οἰνοποσίας ἀνὰ τὰς τάξεις τοῦ λαοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐν τῷ ἔργῳ της τούτῳ δημοσιεύει στατιστικήν, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ὅτι ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1889 μέχρι σήμερον αἱ δολοφονηθεῖσαι παρὰ τῶν μεθύσων ἀνδρῶν των γυναῖκες καθ' ἅπαν τὸ Ἀγγλικὸν κράτος ἀνέρχονται εἰς 3,400.

Καὶ ἄλλη γυνὴ ἐν γραφείῳ Βουλῆς. Ἡ δεσποινὶς Κλοτίλδη Γαλεγὸς ἐξελέγη μεταφράστρια ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Νέου Μεξικοῦ.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Καντιμπᾶ. Ὡς γνωστὸν μεταξὺ ἄλλων βιαιοπραγιῶν τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ κατὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Μασσάουας καταλέγεται καὶ ἡ σύλληψις καὶ ἡ εἰς θάνατον καταδίκη ἑνὸς τῶν σπουδαιοτάτων ἀρχηγῶν ἰδίας φυλῆς, τοῦ Καντιμπᾶ. Οὗτος εἶχε χαρέμιον ἐξ ἑπτὰ ὡραίων γυναικῶν, αἵτινες μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ κυρίου των ἐθεώρησαν ἑαυτὰς ἐλευθέρας. Πλὴν ὁ στρατηγὸς Βαλδισέρος δὲν ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης· οὗτος ἐν τῷ ἐκπολιστικῷ καὶ φιλανθρώπῳ προγράμματι τῆς Κυβερνήσεώς του διέγνω τὸν τρόπον τῆς διαθέσεώς τοῦ ἐν λόγῳ χαρεμίου. Συνεκάλεσε πάντας τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς του καὶ ἐνήγγειλεν αὐτοῖς ὅτι διὰ κλήρου οἱ βουλόμενοι τούτων ἠδύναντο νὰ ἀποκτήσωσι ἀνὰ μίαν τῶν δυστυχῶν ὀδαλίσκων, ἃς οὗτος εἶχεν ἤδη ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του. Τὸ λαχεῖον διωργανώθη εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς διοικήσεως, καὶ οἱ ἑπτὰ πρῶτοι ἐκκυβευθέντες ἀριθμοί, ἐκέρδισαν κατὰ σειρὰν τὰς ἑπτὰ ἀτυχεῖς γυναῖκας.

Ἀλλ' αἱ δοῦλαι τῶν βαρβάρων ἔδωκαν ἓν ὡραῖον μάθημα ἠθικῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν κύριόν των. Κατώρθωσαν νὰ δραπετεύωσι πᾶσαι, χωρὶς οἱ πεπολιτισμένοι τῆς Ἰταλίας ἥρωες νὰ προφθάσωσι νὰ δρέψωσι τὰς δάφνας τῆς τοιαύτης νίκης των.

Πῶς νυμφεύονται οἱ ἐν Σιβηρίᾳ ἐξόριστοι. Οἱ γάμοι τῶν ἐν Σιβηρίᾳ ἐξορίστων τελοῦνται διὰ τρόπου ὅλως πρωτοτύπου καὶ παραδόξου. Ἐὰν μένωσιν εἰς πόλιν ἢ νῆσόν τινα ἄγαμοι ἄνδρες, εὐθὺς ὡς φθάσῃ καραβάνιον ἐξορίστων γυναικῶν, καταλαμβάνει δημόσιόν τινα κῆπον, ἔνθα μεταφέρονται καὶ οἱ μελόνυμφοι ἐξόριστοι. Ἕκαστος τούτων ἐκλέγει μεταξὺ τῶν γυναικῶν τὴν συμπαθεστέραν, ἀναφέρει δὲ πάραυτα τὴν ἀπόφασίν του εἰς τὸν διοικητήν. Ἐκεῖνος καλεῖ τὴν γυναῖκα, τὴν ἐρωτᾷ ἐὰν θέλῃ νὰ συζήσῃ μετὰ τοῦ ἐκλέξαντος αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ αὐτῆς ἀπαντήσει, ὁ ἀνὴρ τῇ δίδει τὴν χεῖρα καὶ τὴν θεωρεῖ σύζυγον. Οἱ πλεῖστοι μεταβαίνουσιν εἰς τὸν ναὸν καὶ καθιεροῦσι διὰ τοῦ γάμου τὴν ἕνωσίν των. Ἄλλοι ἐλευθερόφρονες δὲν ὑποβάλλονται εἰς τὸν τύπον τοῦτον.

Διαλέξεις τῆς δικηγόρου κ. Ποπελὲν Ἡ δικηγόρος δεσποινὶς Μαρία Ποπελέν, ἡ εὐγενὴς συνεργάτις τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν», περιηγουμένη τὴν Ἰταλίαν ἐποιήσατο διαλέξεις περὶ τῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικὸς ἐν Τουρίνῳ καὶ Μιλάνῳ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κας Ε. Μ. Η., Α. Ζ. Κ., Αἰ. Μ. **Ἀθήνας.** Ἀποστέλλετε μέχρι προσεχοῦς Τετάρτης, διότι ἡ ἔναρξις τῆς καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσεχῆ Κυριακήν —Καν Μ.Κ. **Σμύρνην.** Ἐλήφθη. Ὡραιότατον. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀποποιηθῶ, δεχομένη τας θερμὰς εὐχαριστίας μου. —Καν Αἰ. Δ. **Παρισίους.** Ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὄχι μόνον ἔργα τῆς ἐν λόγῳ κυρίας, ἀλλὰ καὶ τῆς προέδρου τῆς Union de femmes Peintres et Sculpteurs κ. Leon Bertaux, ἥτις εἶναι θερμὴ φίλη μου Ἀλλὰ θα ἐπεσκιάζοντο πολὺ τὰ τῶν ἡμετέρων, ἅτινα ἐν σχέσει πρὸς τα μέσα καὶ τὰς περιστάσεις κρινόμενα εἶναι ἀξιόλογα. Ἐν τούτοις δὲν ἀποποιούμεθα — Καν Χ.Μ. **Ἄργος,** Ε. Μ. Π. **Μυριόφωτον,** Σ Β. **Πλωμάριον,** Δ. Κ. **Ἀλεξάνδρειαν.** Ἐλήφθησαν Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Δ. Σ. **Βορδῶ.** Τὸ πρῶτον ὄχι, τὸ 6' δημοσιεύεται σήμερον. Ἀντίτιμον Ἱστορ. Γυναικ. ἐλήφθη. Τεύχη ἀποστέλλονται σήμερον. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Ε. Κ. **Τρίπολιν.** Ἀδίκως μεμψιμοιρεῖτε. Ἔθιμα Ἑλληνικὰ δὲν εἶναι ὅλαι ἀδιακρίτως αἱ συνήθειαι, ἃς οἱ πατέρες μας ἀπέκτησαν ὡς ἐκ τῆς ἀναστροφῆς των μετὰ τῶν Τούρκων ἢ μετὰ τῶν προγενεστέρων κατακτητῶν τῆς χώρας των. — Κον Α.Μ. **Ὀδησσόν.** Φρ. χρ. 150 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ παραμυθητικοὺς λογους καὶ εὐγενῆ φροντίδα. Ἀναμένομεν καλλιτέχνημα. Γράφομεν. — Καν Ε. Μ. **Πειραιᾶ.** Δὲν νομίζομεν νὰ εἶσθε ὑποχρεωμένη νὰ προσφέρητε δῶρον εἰς τὸν ἱερέα. Ἐὰν ἀμοιφθῇ γενναίως, τὸ δῶρον εἶναι ὅλως περιττόν. Ὁπωσδήποτε Εὐαγγέλιον χρυσοδεδεμένον, ὡραία εἰκὼν τοῦ ἐσταυρωμένου μετὰ πολυτίμου πλαισίου, κέντημά τι διὰ τὴν τελετὴν τῆς ἱερουργίας εἶναι κατάλληλον —Καν Μ.Π. **Κυδωνίας.** Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ καὶ συμπαθεστάτην ἐπιστολήν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Γράφομεν. — Καν Δ. Μ. **Λάρισσαν.** Καὶ ἐὰν δὲν μεταβῆτε εἰς τοὺς γάμους στέλλετε τὸ δῶρόν σας, δικαιολογουμένη διὰ καταλλήλου θερμῆς συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς. — Κας Αἰ. Δ. **Πειραιᾶ,** Α. Μ. **Σῦρον.** Δεχόμεθα καὶ ἐργόχειρα, ἀλλ' ἐντελῶς πρωτότυπα καὶ καλλιτεχνικά.— Κον Θ. Χ. Θ. **Σωζούπολιν.** Εὐθὺς ὡς χρυσοδεθῶσιν οἱ τόμοι τοῦ Δ' ἔτους, σᾶς ἀποστέλλομεν. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κον. Ι. Κ. **Λεμησσόν** Ἀλλὰ δὲν ἐλάβομεν τὸ ἡμερολόγιον, περὶ οὗ γράφετε. — Κον Α. Εὐ. **Βάρναν.** Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Αἰ.Ζ. **Ἀθήνας** Καὶ ἡμεῖς ἐπεθυμοῦμεν νὰ συμπληρώσωμεν τὸ ἔργον αὐτὸ ἐνωρίτερον. Ἀλλὰ περισπώμεθα ὑπὸ τόσων ἄλλων φροντίδων καὶ ἐργασιῶν, ὥστε ἀδυνατοῦμεν νὰ διαθέσωμεν πλέον τῶν δύο ἡμερῶν καθ' ἑβδομάδα. Τὸ ΣΤ' τεῦχος λίαν προσεχῶς. Καὶ οὕτω ἐκπληροῦται ἡ ἐπιθυμία σας. — Καν Βυζαντίδα. **Κ)πολιν.** Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ κακολογῶσι τὰς ὁμοφύλους των, διότι ἀδικοῦσιν ἑαυτάς. Παύσατε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς νὰ κακολογῆτε τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν, ἔστω καὶ ἐὰν ἔχητε δίκαιον καὶ ὁρμᾶσθε ὑπὸ πατριωτικῶν καὶ εὐγενῶν ἐλατηρίων, ὡς λέγετε. Ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα, ὡς ἐννοεῖτε, νὰ σᾶς φανῶμεν κατ' οὐδὲν χρήσιμοι. — Καν Μ. Ζ. **Τεργέστην.** Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς διατηρεῖται τὸ γάλα ἐν φιάλαις ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Θέτετε ἁγνὸν γάλα καὶ προσφάτως ἠμελγμένον ἐντὸς φιαλῶν, τὰς ὁποίας πωματίζετε καλῶς. Θέτετε ἐπὶ τῆς πυρᾶς μεγάλην χύτραν πλήρη ὕδατος, καὶ τὰς φιάλας σας ἐν αὐτῇ καὶ ἀφίνετε νὰ βράσῃ οὕτω (bain-marie) δώδεκα ὥρας. Τὸ ἐν τῷ γάλακτι ὕδωρ ἐξατμίζεται διὰ τοῦ φελοῦ καὶ ἐλατοῦται κατὰ τὸ ἥμισυ σχεδόν. Τότε σφραγίζετε τὰς φιάλας ἑρμητικῶς, ἐν αὐταῖς δὲ διατηρεῖται τὸ γάλα ἐπὶ μακρότατον χρόνον.

Πῶς ἐξαλείφονται αἱ ἐκ τῆς ὑγρασίας κηλῖδες. Τὰ ἐντὸς κιβωτίων ἐν ὑγροῖς δωματίοις κεκλεισμένα ἀσπρόρρουχα, ἀποκτῶσι διὰ τοῦ χρόνου κηλῖδας ὑγρασίας, ἃς δὲν δύναταί τις νὰ καθαρίσῃ δι' οὐδενὸς σχεδὸν τρόπου. Κατ' αὐτὰς Ἀμερικανὶς διευθύντρια πλυντηρίου ἀνεκάλυψε τὸ ἑξῆς μέσον πρὸς ἐξαφάνισιν τῶν ἐν λόγῳ κηλίδων. Ξύετε 20 δρ. σάπωνος ἐλαίου, ἴσην δόσιν ἀμύλου (κόλλας), 10 δρ. ἅλατος εἰς τὸν ὀξὺν χυμὸν ἑνὸς λεμονίου. Ἀλοίφετε διὰ καθαροῦ πινέλου τὴν κηλῖδα διὰ τοῦ μίγματος τούτου ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ἁπλόνετε νὰ στεγνώσῃ ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ ἐπαναλαμβάνετε τοῦτο χωρὶς νὰ ἐγγίζητε τὸ κηλιδωθὲν μέρος, μέχρις οὗ ἐξαφανισθῶσιν ἐντελῶς αἱ κηλῖδες.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γουρουνάκι παραγεμιστὸ εἰς τὴν σοῦβλαν. Λαμβάνετε ἓν γουρουνάκι γάλακτος, τὸ παστρεύετε καὶ πλύνετε καλῶς, ἀκολούθως θέτετε αὐτὸ εἰς κατσαρόλαν μὲ ὀλίγον ὕδωρ καὶ ἅλας καὶ ἀφίνετε νὰ σταθῇ οὕτω ἐπὶ μίαν ὥραν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἑτοιμάζετε μίαν γόμωσιν ὡς ἑξῆς: Λαμβάνετε 6 μεγάλα κρομμύδια, κόπτετε αὐτὰ λεπτῶς καὶ θέτετε εἰς κατσαρόλαν μὲ ἓν καλὸν τεμάχιον βουτύρου διὰ νὰ κοκκινίσουν· ἕως ὅτου δὲ κοκκινίσῃ τὸ κρομμύδι, κόπτετε εἰς λεπτὰ τεμάχια τὸ μέλαν συκώτιον τοῦ γουρουνίου, καὶ ὅτε ἀρχίσῃ νὰ κοκκινίζῃ τὸ κρομμύδι θέτετε αὐτὰ μέσα, καὶ τσιγαρίζετε ἐπὶ 10 λεπτά, ἔπειτα προσθέτετε 155 δρ. σταφίδας ῥοζακιὰς τῆς Σμύρνης, χωρὶς κοτσάνια, ὀλίγα κουκουνάρια, καὶ ἓν ποτήριον καλοῦ οἴνου, καὶ ἀφίνετε καὶ βράζουν ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἀκόμη· ἀποσύρετε κατόπιν τῆς πυρᾶς καὶ θέτετε ἐντὸς αὐτῶν κάστανα καθαρισμένα, ἑψημένα καὶ ἀκέραια, ὀλίγην ψύχαν ψωμίου τετριμμένην καὶ περασμένην ἀπὸ λεπτὸν τρυπητόν, προσθέτετε κατόπιν ἅλας, πέπερι, ὀλίγον ξυμένον μοσχοκάριον, μίαν πρέζαν κανέλλαν, μερικὰς ἐλαίας πρασίνους ζεματισμένας καὶ καθαρισμένας τῶν πυρήνων αὐτῶν, καὶ πολὺ ὀλίγον δενδρολίβανον. Ἀνακατώνετε πάντα ταῦτα, καὶ ἀφοῦ στραγγίσητε τὸ γουρουνάκι, τὸ σκουπίζετε καὶ γεμίζετε αὐτὸ καλῶς μὲ τὴν ἑτοίμην γόμωσιν, τὸ ῥάπτετε καλῶς, καὶ περνᾶτε εἰς τὴν σοῦβλαν, ἐφαρμόζουσαι αὐτὸ καλῶς· θέτετε κατόπιν αὐτὸ ἐπὶ μετρίας πυρᾶς, ἀλείφουσαι ἐνίοτε διὰ πτεροῦ βουτημένου εἰς ἔλαιον· δέκα λεπτὰ πρὶν σερβίρετε αὐτό, ἐξάγετε τῆς σούβλας καὶ ξυλώνετε τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔχετε ῥάψει, μὲ ἐπιτηδειότητα.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗι

— Εἶσαι θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἐγὼ θὰ μεταμφιεσθῶ, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παρατηρηθῇ ἡ εἰς τοιοῦτον κέντρον παρουσία μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας κύριος καὶ ὑπηρέτης ἀπεχωρίσθησαν, δόσαντες συνέντευξιν εἰς τὸ ὑπαίθριον θέατρον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου.

Ὁ Μαλιώ, ἐξελθών, ἔτρεξεν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐτηλεγράφησεν εἰς τὴν δοθεῖσαν τὴν πρωΐαν παρὰ τοῦ Κρεπινὲ διεύθυνσιν τὸν διάλογόν του μετὰ τοῦ κόμητος. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπερ εἶχεν ἐνοικιάσει, ἐνεδύθη τὴν στολὴν καὶ τὰς παραγναθίδας Ἄγγλου περιηγητοῦ καὶ εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ἐλάμβανεν εἰσιτήριον καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸ ὑπαίθριον θέατρον, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὁποίου ὁ διάσημος ἀθλητὴς Ἀλμανζὸρ ἐξέπληττε διὰ τῆς ὑπερανθρώπου ὄντως δυνάμεως τῶν μυῶν του.

Ὁ Κρεπινέ, ὅστις, ὡς ἐννοεῖται, ἦτο ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ κ. Τουρέλ, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ὑπαιθρίου θεάτρου, διεβίβασε πάραυτα τὴν εἴδησιν πρὸς τὸν γιγαντιαῖον μαῦρον, ὑπέβλεπε δὲ πονηρῶς τὸν πρὸ τῆς σκηνῆς καθήμενον ὑπὸ μεταμφιεσμὸν κόμητα Μαρίνην. Αἴφνης πυκνὸν νέφος καπνοῦ ἐπλημμύρησε τὴν σκηνὴν καὶ ἡ λέξις πυρκαϊὰ ἀντήχησεν ἀπειλητικὴ ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν θεατῶν θρανίου. Φωναί, θόρυβος, ἀλαλαγμὸς κατέκλυσαν τὴν σκηνήν. Ὁ ψευδομαρίνης ταχὺς ὡς βέλος ἐπήδησεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ἐν τῷ συνωστισμῷ καὶ τῇ ὀχλοβοῇ ἐκείνῃ, καθ' ἣν ὁ Αἰθίοψ ἀθλητὴς ἐφαίνετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἥρπασε τὸν πῖλον τούτου, τὸν ἔθηκεν ὑπὸ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ ἐρρίφθη μετ' ἀστραπιαίας εὐκινησίας εἰς τὴν ὁδόν. Ἐπιβὰς τῆς πρώτης τυχούσης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἁμάξης, ὁ Μαρίνης, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκραύγασε πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην:

— 106. Βουλεβάρτον τοῦ Σηκουάνα, τρέξε, μὴ χάτης οὔτε στιγμήν, ἐὰν θέλῃς νὰ κερδίσῃς ἓν εἰκοσάφραγκον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν δύο ἄνθρωποι, ἐξερχόμενοι ἐπίσης τοῦ πυρποληθέντος θεάτρου καὶ ἐπιβαίνοντες ἄλλης ἁμάξης, ἔλεγον πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην:

— Ἀκολούθησον τὴν ἅμαξαν αὐτήν, ἧς ἐπέβη σπεύδων ὁ πρὸς Ἄγγλον ὁμοιάζων κύριος ἐκεῖνος Προσοχή, μὴ ἐννοηθῇς. Θὰ ἀνταμειφθῇς γενναιότατα.

Οὕτως εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι περίπου μέτρων αἱ δύο ἅμαξαι ἔτρεχον ἀπὸ ῥυτῆρος, εἰς μὲν τὴν πρώτην ὁ Μαρίνης φέρων τὸν φαιὸν πῖλον πρὸς τὴν Ῥηγίναν δὲ Βαλωρῆ, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ὁ Κρεπινὲ μετὰ τοῦ συντρόφου του Ταβιρώ, οἱ στήσαντες ἐπιτηδειότατα τὴν παγίδα ταύτην εἰς τὸν Μαρίνην.

Ὅσῳ ταχὺς καὶ ἂν ὑπῆρξεν ὁ δρόμος τῶν ἁμαξῶν, ὁ Μαρίνης εἶχεν ἀπωλέσει τὴν ὑπομονήν. Ὠχρὸς δέ, μὲ τὰς ὀφρῦς συνεσπασμένας, μὲ τὰ χείλη συνεσφιγμένα, ἐφώναζεν ἀκαταπαύστως πρὸς τὸν ἡνίοχον:

— Σπεῦδε, γρήγωρα.

Ὁ ἄθλιος ᾐσθάνετο ὅτι ἔφθανεν εἰς σπουδαῖον καὶ ἀποφασιστικὸν τῆς ζωῆς του σημεῖον. Τὸ πρὸς τὴν Ῥηγίναν πάθος του, ὅπερ ἀπὸ τόσου ἤδη χρόνου συνεκράτει καὶ περιέστελλεν, ἐξεχύνετο ἤδη ὡς χείμαρρος λάβας ἀπειλούσης νὰ τὸν κατακαύσῃ. Θὰ ἠδύνατο ἄρα καὶ σήμερον νὰ ἀποποιηθῇ νὰ γείνῃ σύζυγός του, ἐνῷ διὰ τοῦ τελευταίου ἀνδραγαθήματός του τῆς ἑσπέρας ἐκείνης τῇ ἔσωζε τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμήν; Ἔφθασεν ἡ στιγμή, ἡ πρὸ τόσου χρόνου ποθητή, διελογίζετο... Ἀλλ' ἐὰν ἀποποιηθῇ!! Ὦ! τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτήν. Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ καταστραφῶ, θὰ τὴν ἐκδικηθῶ ἀμειλίκτως, ἀνηλεῶς. Εἶμαι ἀποφασισμένος. Δὲν θὰ ἐξέλθω τοῦ οἴκου της ἢ σύζυγός της. Ἄλλως θὰ ἀναμετρηθῇ πρὸς ἐχθρόν, οὗ τὸ μῖσος δὲν δύναται οὔτε νὰ ὑπολογίσῃ.

Ἐνῷ αἱ σκέψεις αὗται ἐσκότιζον τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάνοιαν τοῦ κόμητος Μαρίνη, ἐκείνη, ἥτις ἀπετέλει τὸ κυριώτατον ἀντικείμενον τῶν σκέψεων τούτων, συνεπλήρου τὸν ἱματισμόν της ἐντὸς εὐρυτάτου καλλωπιστηρίου.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΛΕΓΓΕΡΗ & ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀπέναντι τῆς στοᾶς Μελᾶ)

Εἰς τὸ γνωστότατον τοῦτο διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν ὑφασμάτων κατάστημα, ἐκτὸς τῶν γνωστῶν εἰδῶν ἐκομίσθησαν ἐσχάτως καὶ τὰ ἑξῆς διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους.

ΤΣΙΤΙΑ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας *δέκα χιλιάδων σχεδίων καὶ χρωματισμῶν.*
ΤΣΙΤΙΑ σατινὲ καὶ τσίτια διὰ ὑποκάμισα ἀνδρῶν.
ΦΟΡΕΜΑΤΑ μάλλινα καὶ μαλλινοβάμβακα, βούαλ καὶ κρεπέ, σκέτα καὶ κλαδωτά
ΥΦΑΣΜΑΤΑ βαμβακερὰ ρηγὲ δι' ἐνδυμασίας θερινὰς παίδων.
ΒΑΤΙΣΤΑΙΣ διὰ γυναικεῖα φορέματα καὶ ματινέ. Κρεπὲ πενήκοντα χρωματισμῶν καὶ σχεδίων.
ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ πρωτοφανῶν σχεδίων πλέον τῶν χιλίων.
ΚΟΡΔΕΛΛΑΙ λιναὶ λευκαί.
ΔΑΝΤΕΛΛΑΙ διὰ φορέματα κυριῶν
ΚΟΠΑΝΕΛΛΙΑ λευκὰ καὶ χρωματιστά.

Ἐν τῷ καταστήματι τῶν κ.κ. Λέγγερη καὶ Βασιλοπούλου εὑρίσκει πᾶς τις πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ ὑπὸ τῆς μᾶλλον φιλοκάλου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς μᾶλλον ἀπαιτητικῆς κυρίας ἢ δεσποινίδος. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ καταστήματος ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν ἔκτακτον πρατίμησιν, ἣν παρέχει εἰς αὐτοὺς τὸ κοινὸν τῆς πρωτευούσης καὶ ἐπιζητοῦντες τὸ κέρδος ἐν τῇ καταναλώσει, ὥρισαν δι' ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω εἴδη

τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ

Μία καὶμόνη ἐπίσκεψις ἀρκεῖ ὅπως πεισθῇ πᾶς τις περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀνωτέρω.

ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡ ΧΩΡΩΝ

Πολλαὶ τῶν συνδρομητριῶν μας, τακτικαὶ τῶν Φαληρικῶν ἀκτῶν θιασώτιδες, ὡς καὶ τῶν μετ' ὀλίγον τιθεμένων εἰς λειτουργίαν λουτρῶν, προτιμῶσαι δὲ τὴν διὰ τοῦ ἀπὸ τῆς Πλατείας τῶν Ἀνακτόρων ἀναχωροῦντος συρμοῦ ἀναψυκτικὴν καὶ ζωογόνον μετάβασιν εἰς Φάληρον, ἐξέφρασαν ἡμῖν παράπονα διότι οὐδέποτε δημοσιεύομεν δρομολόγιον τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Φαλήρου.

Οὕτως ἀγνοοῦσαι τὰς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως, ἄλλοτε μὲν ἀναμένουσιν ἐπὶ μακρόν, ἄλλοτε δὲ χάνουσι τὸ τραῖνον.

Χάριν λοιπὸν τῶν κ. κ. ἀναγνωστριῶν μας ἀναλαμβάνομεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ σήμερον τὸ δρομολόγιον τοῦ τροχιοδρόμου Ἀθηνῶν-Φαλήρου, ἔχον ὡς ἑξῆς:

Γραμμὴ Ἀθηνῶν - Φαλήρου

Δρομολόγιον ἀπὸ τῆς Τρίτης 26 Φεβρουαρίου

Ἀναχωρήσεις ἐξ ΑΘΗΝΩΝ	Ἀναχωρήσεις ἐκ ΦΑΛΗΡΩΝ	Ἐκ Καλλιθέας διὰ ΑΘΗΝΑΣ	Ἐξ Ἀθηνῶν διὰ ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ,
6.15	7.10	5.50	—
7.50	8.40	—	—
9.20	10.—	—	—
10.40	11.35	—	—
Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
2.—	2.40	—	12.40
3.20	4.—	1.40	7.15
4.40	5.20	—	—
6.—	6.40	8.10	8.40

Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος μετὰ μεσημβρίαν, τοῦ καιροῦ ἐπιτρέποντος, αἱ ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν θὰ γείνωνται κατὰ τὰς ἀκολούθους ὥρας:

2.—2.40—3.20—4.—4.40—5.20—6.

Τὰς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος

Ἀναχωρήσεις ἐξ Ἀθηνῶν μ. μ.

1.45—2.15—2.45—3.15—3.45—4.15—4.45
5.15—5.45—6.15—6.45

Ἀναχωρήσεις ἐκ Φαλήρου μ. μ.

2.30—3.—3.30—4.—4.30—5.—5.30—6.—6.30
7.—7.30

ΓΕΡΜΑΝΙΣ κυρία, φέρουσα καλὰς συστάσεις, ζητεῖ οἰκίαν, ἐν ᾗ νὰ διδάσκῃ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν ἀντὶ τροφῆς καὶ κατοικίας. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Περιστοιχιζομένη ὑπὸ δύο δεξιωτάτων θαλαμηπόλων, αἵτινες διεσκεύαζον τὴν κόμην καὶ τὰς πτυχὰς τῆς πολυτελοῦς ἐσθῆτός της, ὀρθὴ ἐνώπιον κολοσσιαίου κατόπτρου, ἡτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς εὐεργετικὴν ἐσπερίδα, ἣν εἶχεν ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν της.

Ἀλλὰ τὸ πνεῦμά της ἐφαίνετο οὐδαμῶς προσέχον εἰς τὰ ἄνθη, ἅτινα ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἢ εἰς τὰ τρίλαπτα, ἅτινα ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπεμακρύνετο τοῦ κατόπτρου της, ἵνα λάβῃ διὰ πυρετώδους χειρὸς ἐκ πτυχακειμένης τραπέζης ἐφημερίδα, ἣν κατέτρωγε μᾶλλον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἀνεγίνωσκεν.

Αἴφνης ἐφάνη προσέχουσα καὶ ὡσεὶ τείνουσα τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν. Ἄμαξα εἶχε σταματήσει καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ θύρα της ἐκρούετο ἐλαφρῶς. Μία τῶν θαλαμηπόλων της, ὑπείκουσα εἰς ἓν νεῦμα τῆς κυρίας, ἐξῆλθεν, ἐπιστρέφουσα δ' ἀνήγγειλε τὸν κόμητα Μαρίνην.

— Ἂς εἰσέλθῃ ἀμέσως, εἶπεν ἡ Ρηγίνα, σεῖς δὲ ὑπάγετε, δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην τῆς βοηθείας σας.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐξῆλθον, ὄπισθεν δ' αὐτῶν ἐφάνη διαγραφομένη ἡ σκιὰ τοῦ κόμητος. Οὗτος εἰσήρχετο σπεύδων, ἔμεινεν ὅμως ἔκπληκτος καὶ ὡσεὶ μαγευθείς, ἀτενίζων μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ὡραίαν μαρκησίαν.

Καὶ ἀληθῶς ἡ καλλονὴ τῆς Ρηγίνης κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦτο ἐξόχως μαγευτική. Διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ροβέρτου Γεὸρ εἶχε μετριάσει τὸ αὐστηρὸν καὶ ἐπιβλητικὸν πένθος της. Ἔφερεν ἐσθῆτα ἔξωμον ἐκ πολυτίμων μελανῶν τριχάπτων, ἐξάρτημα δὲ ἐξ ἐρυθρῶν καμελιῶν περιέβαλλε τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἀλαβαστρώδη τράχηλόν της. Οὐδέποτε τὸ θαυμάσιον τοῦτο πλάσμα εἶχεν ἀναδειχθῆ ὑπὸ τόσον γοητευτικὴν μορφήν, ὅσον τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Προὐχώρησε πρὸς αὐτόν, μὲ βλέμμα δ' ἀνήσυχον καὶ φωνὴν ἀγωνιῶσαν ἠρώτησε:

— Λοιπόν;

— Τὸν ἔχω, εἶπεν ὁ κόμης ἁπλῶς.

— Ὥστε ἡ γελοία αὐτὴ ἀπόδειξις, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐπικίνδυνος ἐν τούτοις, ἡ τῆς μονομαχίας τοῦ ἀθλίου Γραμπραί!...

— Ἰδοὺ αὐτή! εἶπεν ὁ Μαρίνης, παρουσιάζων τὸν φαιὸν πῖλον, ὃν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔκρυπτεν ἐπιμελῶς.

— Ἀ!! εἶπεν ἡ Ρηγίνα, ἁρπάζουσα τοῦτον διὰ τῶν πυρετωδῶν χειρῶν της. Ἀ!! φίλε μου! ἰδοὺ ἡ πρώτη μεγάλη χαρά, ἣν μοὶ προξενεῖτε!

— Ὑπάρχει ἀρχὴ διὰ πάντα, ἀπήντησεν οὗτος εἰρωνικῶς.

— Εὐχαριστῶ, μυριάκις εὐχαριστῶ!

—Μὲ ηὐχαριστήσατε ἤδη, μαρκησία, ἀποκαλοῦσά με, τόσον θερμῶς, φίλον σας. Καὶ ἔχετε δίκαιον, διότι δὲν ἔχετε φίλον μᾶλλον ἀφωσιωμένον σας ἐμοῦ ψυχῇ τε καὶ σώματι. Θὰ ζητήσητε μάτην μεταξὺ τῆς πληθύος τῶν θαυμαστῶν σας. Δὲν θὰ εὕρητε οὔτε ἕνα πρόθυμον ὡς ἐμὲ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν του νὰ δώσῃ, ἵνα διασκεδάσῃ τὴν ἐλαχίστην ἀνίαν σας, οὔτε ἕνα, ὅστις σᾶς λατρεύει, ὡς ἐγώ.

— Τὸ ἠξεύρω, τὸ ἠξεύρω, ἀπήντησεν ἐκείνη, τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ἀλλ' ὁ Μαρίνης δὲν ἔλαβεν εἰς τὰς ἰδικάς του τὴν τεινομένην αὐτῷ προκλητικώτατα χεῖρα.

— Δὲν μοὶ ἀρκεῖ ἡ χεὶρ σας οὕτως, εἶπεν. Σᾶς ἔσωσα τὴν ζωήν, μαρκησία. Θὰ μὲ ἀνταμείψητε λοιπόν, χαρίζουσά μοι ὡρισμένως καὶ ἀμετακλήτως τὴν χεῖρα ταύτην, ἣν νομίζω, ὅτι ἐπαξίως ἐκέρδισα.

Ἡ Ρηγίνα τὸν ἠτένισεν ἔκπληκτος. Ἦτο ὠχρός, ἄγριος, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, μὲ τὸ βλέμμα θαμβόν. Ἐνόησε, καὶ τοῦτο μόνον εἶπεν:

— Ἀναμείνατε.

Οὗτος ὑπεκλίθη.

Ἡ Ρηγίνα τότε ἐπλησίασεν ἀγέρωχος πρὸς τὴν ἑστίαν, καὶ ποιοῦσα νεῦμα πρὸς τὸν Μαρίνην νὰ πλησιάσῃ καὶ αὐτός, τῷ εἶπε:

— Καύσατε τὸν πῖλον αὐτόν.

Ὁ Μαρίνης ὑπήκουσε πάραυτα.

— Καὶ τώρα; εἶπεν, ἀφοῦ ὁ πῖλος εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὄγκον τέφρας.

— Τώρα, ἀγαπητέ μοι φίλε, ἀπήντησεν ἐκείνη μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνίας, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅ,τι καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπον, ὅ,τι συνεφωνήσαμεν πρὸ πολλοῦ. Τὴν ἡμέραν τῆς καταδίκης τοῦ Ἰακώβου δὲ Γραμπραὶ ἔσομαι ἰδική σας.

(ἀκολουθεῖ)